

1-го комерційного училища, але ця пропозиція не знайшла підтримки. У 1906 р. завдячуючи ініціативі відомого професора Київського університету Св. Володимира М.В. Довнар-Запольського було відкрито Київські вищі економічні курси, які 12 травня 1908 р. було перейменовано на Київський комерційний інститут [7, с. 221].

Він став вищим навчальним закладом, який знаходився у структурі Міністерства торгівлі та промисловості. 7-го грудня 1912 р. міністром даного Міністерства був затверджений статут закладу освіти, за яким керівництво інститутом мала здійснювати спеціальна Опікунська рада. Навчальною частиною повинен був управляти Навчальний комітет. Виконавчими органами стали директор та правління при ньому.

Заснування закладу переслідувало дві цілі: теоретичну та практичну. В межах теоретичної мало відбуватися навчання здобувачів комерційних та економічних наук, практичної – підготовка їх до реальної життєдіяльності у торгово-промислових установах, фінансово-технічній, державній та громадській службі. Окрім цього випускники інституту повинні були провадити викладацьку діяльність спеціальних дисципліну комерційних навчальних закладах [7, с. 227].

Згідно із зазначеними вище напрямками підготовки в інституті було виокремлені два відділення: економічне та комерційно-технічне. А з метою більш детального оволодіння деякими сферами знань, було відкрито спеціальні підрозділи: залізничний, страховий, педагогічний, земсько-міський та, звісно ж, банківський, в якому підготовлені були спеціалісти

банківської справи для державних, громадських та приватних фінансово-кредитних інституцій. Освіта в інституті забезпечувалась за допомогою викладання таких дисциплін: юридичних, історії філософії, педагогіки, фізико-математичних, технологічних і товарознавчих, прикладних, нових мов, економічних та комерційних. Окрім цього, у деяких структурних частинах здійснювалось вивчення спецкурсів. Більшість дисциплін супроводжувались практичними навичками [7, с. 229].

Згідно із правилами вступу до інституту приймалися здобувачі двічі на рік: напередодні початку осіннього та весняного семестрів. Особливість полягала в тому, що на рівних засадах приймалися особи як чоловічої, так і жіночої статі, що мали відповідну базову середню освіту. Такі абітурієнти приймалися як дійсні слухачі, слабо підготовлені – мали право бути вільними. Бажаючим вступити до Київського комерційного інституту необхідно було: подати заяву-прохання; документи про наявність відповідної середньої освіти; християнам метричні свідоцтва видані Духовною Консисторією, а представникам інших конфесій – встановлений законом зразок свідоцтва про народження; документи про соціальне походження; відомості про прописку до призовної дільниці і військовозобов'язувальний стан призовника; три засвідчені в офіційному порядку фотокартки з підписом на звороті; свідоцтво про політичну благонадійність.

Платня за навчання на 1914/15 навч. рік становила 50 крб. за півроку для здобувачів економічного факультету і 55 крб. – для комерційно-технічного. Окрім цього, всі абітурієнти повинні